

Ketabton.com

صوفي
سنان

نعمة الله رحيمي

د کتاب نوم: مستان صوفي
ليکوال: نعمت الله رحيمي

د نړۍ د هر ريښتني مټين په نوم!

۲۰۱۹ز - کابل

د ژمي لومړۍ واوره وریدله، هوا ډیره سره وه د کوټه سنگي گڼه
گونه د موټرو هارن د خلکو شورماشور او د پولیسو د موټر ساین
تر غور کیدو

په موټر کې ناست یوه عسکر وویل:

- قومندان صیب! که دا ریښتیا صوفي وای اوس به په داسې گڼه
گونه کې بند نه پاتې کیدو

قومندان عسکر ته رږ رږ وکتل لا نور هم ورته خیر شو او په خدا
بې وویل:

- ههههه! څه بلا یې

ټولو خندل له شیبې وروسته قومندان شاته ور وکتل وې وویل:

- نجسه! پنځه میاشتي درپسې گرځیدلې یو او تاله ځان ډونگي پیر
جوړ کړی د خلکو منځ کې پټ یې

شيبه وروسته يي بيا وويل:

- مستان صوفي! خاوري صوفي وبنايه خپل كرامات دا لاره
خلاصه كړه

د قومندان خبره لانه وه خلاصه عسكر وويل:

- قومندان صيب! په څه سوچ كې غرق يي مور حوزې ته را
رسيدلي يو

قومندان حك حيران شو، ويي ويل:

- دا دننه بوځي زه هم درځم

عسكرو مستان تر لاسو ونيولو او دننه ولاړل...

شيبه وروسته قومندان موټر چلوونكي ته وويل:

- مورن پء گنه گونہ کي بند وو داسي نه بنڪاريدہ چي پء يوه ساعت
کي به هم له هغه حاي ووحو خو څنگه داسي ژر را ورسيدو

موتر چلوونکي مسک شو ويي ويل:

- قومندان صيب! حيران خوزه هم يم، خوله هغه وروسته زما
هيڅ پء ياد ندي چي څنگه تردي حاي را ورسيدو

قومندان روان شو له خانه سره يي وويل:

- لکه چي لويه سهوه مو وکره خدای د مورن ويني

خو شيبی وروسته نظارت خوني ته دننه شو، مستان صوفي غلی
ناست و يو کال کيدو د مستان له خولي چا خبره نه وه اوريدلي،
قومندان کبينااست ويي ويل:

- اصلي نوم د راته ووايه!

مستان غلی و څه يي نه ويل قومندان بيا وپوښتل:

- نوم د ووايه!

خو بيا هم مستان څه ونه ويل د باندې ولاړ عسکر ته يې وويل:
- دا خبرې نه کوي، خو زه پوهيرم چې څنگه خبرې پرې وکړم ته
دوسيه وگوره د هغې انجلۍ نوم څه و؟

عسکر ولاړ څو شيبې وروسته بيرته را ستون شو ويې ويل:
- قومندان صيب! د انجلۍ نوم زه را دئ

قومندان يې له ځای پاڅيدو بيرته نظارت خوني ته ولاړ کښيناست
شيبه وروسته يې وويل:
- زه را د ولي ووژله؟

مستان سر پورته کړ قومندان يې له گريوان ونيولو ويې ويل:
- د ځان وژل دومره درته اسانه ښکاري؟

قومندان د مستان سرو سترگو ته په کتو وډار شو رنگ يې زير
اوبنتی و ويې ويل:

- گوره! دا اوس د زمانه د قانون گريوان نيولى و کۀ و غوارم
هرڅه درسره کولای شم خو بس يوه غوښتنه؟

- ووايه څه غوښتنه؟

- ماته خپله کيسه وکړه

مستان له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- څه چې کوي وکړه د هغې له يادونو مرگ ښۀ دى مړ مې کړئ

قومندان د واره وويل:

- ستا دې د هغې په سر قسم وي ووايه، زۀ صرف خپله دنده سرته
رسوم

مستان قومندان ته حير شو ويې ويل:

- شين چاى دم کړئ!

قومندان عسکر ته غږ کړ:

- دوه پيالې شين چای راوړه

مستان په غوصه وويل:

- په دوه پيالو کيسه نه خلاصيري

قومندان مُسک شو ويي ويل:

- سمه ده نور به بيا را وغواړم

خو شيبې وروسته چای را ورسيد، مستان پيال له پورته کړ له چای يې

غورپ وکړ ويي ويل:

- ۲۰۱۵ ز کال و

له دې خبرې سره مستان غلی شو، قومندان وويل:

- همدومره وه؟ کيسه دي؟

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- ۲۰۱۵ کال و، په خوست کې مو ژوند کولو مور د پوهنتوني
خوانان له ډلې نه وو، فراغت ته حکه په تمه وو چې دوبي ته ولاړ
شو له سره به کيسه درته وکړم...

يو غورپ چای يې وڅکلو بيا يې پيل وکړ:

- له بنوونځي فارغ شوي وو، خو صرف پايلې نه وې راغلي چې
کامياب يو که نه، سبا ته نتيجې راوتلې زه او ملگری مې د کلي د
جومات مخې ته ناست وو ملگری مې وويل:

- سبا له غرمې وروسته به خو

- ولي؟ چيرته خو؟

- يو کس مې د پيدا کړی ده د دوبي ويزا را وباسي، ته خو بڼه
پوهيرې دولس کاله زحمت مو د دوبي لپاره باسلی

خبره يې راته درنه بنکاره شوه، سر مې وبنورولو ومې ويل:

- والله! ريښتيا خو وايي بايد لاس پکار شو

دلته مو خبرې خلاصې شوي، د ماښام لمونځ مو جومات کي وکړ
او ملگري مي عمر هم ولاړ زه هم خپل کور ته راغلم...

کليو کي د شپي ډوډي وختي خوري، زما له رسيدو سره سم ډوډي
تياره وه، خي تور ماما مي ناست و تل به مور کره وو خو په دي
ورځ يي طبيعت راته خړ کړ ځکه پوهيدم که د ماما مخ کي د ډوډي
خبره وکړم نو حتماً يوه خبره پکي کوي خو اړ وم ځکه سبا ته
ز مور حرکت و...

ډوډي مو خوړله ومي ويل:

- پلاره! زما کار څنگه شو؟

د پلار مي سترگي رډي رډي را ووتلي، خپلي گوتي يي وختلي ويي
ويل:

- کوم کار؟ تا څه توره کړي؟ ته يو اضافي مصرف يي يو ورځ د
کوم د گټي کار کړی؟

زه غلی شوم، په ویلو یې شرمیرم خو زما د پلار زما سره نه وه جوړه، تل یې راته ترخې خبرې کولې خو مشر ورور مې بیا د کور خان و حکه د پلار عسکري یې کوله، د مجلسو او خلکو په مینځ کې تل پلار بسکنځلم خو د ده راکړې تربیې نه پریښودم چې حتی د یوې وړې خبرې ځواب یې هم ورکړم بس څه مې نه ویل پلار دئ نو، خیر خبره دلته وه چې پلار دا خبرې راته وکړې شیبه وروسته یې ما وویل:

- هغه... دوی ته... تل وايي له تا څه جوړ نه شول خو دوی ته مې ولیږه

پلار مې په غوصه وویل:

- نور څه خو نه غواړي؟

نور یې څه ونه ویل د دسترخوان له سر را پورته شو او که کاسه لاس ته ورغله او که پیاله زه یې پرې وویستم، لاس کې مې د پیالې بنیښې خښې شوې وې، د مخ نقشه مې بدله شوې وه خو ما یوه آه هم ونکړه دباندې انگر ته ولاړم کښیناستم، زه خپل بخت ته حک حیران وم کله کله خو مې گمان کولو چې شاید زه ېې اولاد نه يم

دبمن يې يم حڪه كه اولاد نه وم او پردی وم په پردي هم د چا پيرزو نشي داسې ظلم، او زما خو مياشت حتماً يو وار داسې حال كيدو، خير ناست وم د انگر مينخ كې ونې ته مې تكيه كړې خو شيبې وروسته مې يوازينی دُنیا زما مور كې راغله خپل د جامو گندلو له ماشين يې ورسره له گندلو جامو پاتې يوه توتو په راوړه څنگ ته مې په سپيرو خاور كې كښيناسته له لاس يې بښينې راته وباسلې په ژرغوني غږ يې وويل:

- زويه! ته خو پوهيرې چې پلار دي...

خبره يې پوره نه شوه په ژړا شوه زما په غير كې يې سر را كښود دي كلونو زړه ما هم تش كړ بې واكه مې وژړل...

خو شيبې وروسته مې مور زما له غيرې سر پورته كړ خپل د پلو غوټه يې خلاصه كړه ويې ويل:

- ته زما زوی يې، زما! نشتون دي زغمم خو نور دي نه پريږدم چې داسې ظلمونه درباندي وشي، دا د سرو بنگري دي، تر دوبي د نشي رسولاى خو له دي ژوند به خلاص شي، ولاړ شه د مور دعا دي درسره ده...

مور مي ولاړه، شيبه وروسته زه هم خپلې خونې ته ولاړم، زړه مي ډېر ډک ؤ او بنکو مي بالښت لوند کړی ؤ، او بنکې مي په بالښت وچې شوې، شپه نو چيرته راته تم کيده، شپه سبا شوه، پلار مي سهار وخته تللی ؤ، خپل گران زوی يې هم ورسره تللی ؤ هغه يې د هر سفر همسفر ؤ، خپل د بنوونځي کڅوړه کې مي خپل څو جوړه کالي واچول، له مورکې سره مي په سرو سترگو خدا پاماني وکړه، له هغه ځای د عمر سره بنوونځي ته ولاړم د آزموينو پايلې راغلي وې، له دولسم ټولگي په لومړۍ درجه فارغ شوم، په درسونو کې ښه وم خو د پايلو پانې مي يوه ورځ پلار ونه کتلې چا مي په سر د آفرينې لاس را کش نه کړ ځکه راته پايلې تل بي مانا وې...

څو شيبې وروسته زه او عمر له بنوونځي را ووتلو عمر دوبي ته روان ؤ، خو زما سره تر کابل د تگ پيسې هم نه وې يوازي د مورکې بنگري راسره وو چې ما يې د نه پلورلو پريکړه کړې وه، خو ريښتني ملگري د انسان له رگ رگ خبر وي زما د لاس د ټپ په ليدو په هرڅه پوه شوی ؤ، د کابل ته تلونکو موټرو هډه کې وو چې عمر وويل:

- رنگ د ولي زير اوښتی؟ مستانه! ته ما پردی گني؟

- نه بس د کور او کلي پريښودلو لږ غمجن کړم

- تہ خو پوهیږي زه وروړ نلرم، او ستا د وروړ په شتون کې وروړ نشته، کور کې څه درسره کيږي زه خبر یم، په کلي کې به لہ ما بل ملگری نلري، نو خبره د کلي او کور نده، تر هغې دوبي ته نه خو ترڅو مو ستا د تگ پیسې ندي پیدا کړي اوس کابل ته خو دواړه کار کوو دواړه به ستا د تگ لپاره پیسې وگټو

د عمر ددې خبرو په اوریدو مې سترگې ډکې شوي، د ویلو او مننې لپاره الفاظ نه وو، غلی په موټر کې ورسره کښیناستم...

څه ناڅه لاره اوږده وه، د غرمې ډوډی مو نه وه خوړلې ډیر وړی شوی وم، خو بس چې اوس په عمر باندي بوج وم نه مې غوښتل د خوړلو لپاره څه ترې وغواړم، عمر هم کوم د خان زوی نه و چې ما به یې پیسو ته سترگې پټولې، د لوړې د هیږیدو لپاره مې خان بوخت وساتلو د بنوونځي کڅوړه مې خلاصه کړه په یوه جیب کې زما څو جوړه جامې وې بل جیب مې خلاص کړ د کتابونو له مینځ د ډوډی بوی راغی یو کتاب مې پورته کړ یوه پلاستيکي کڅوړه کې کاغذ بنکاریدو کڅوړه مې خلاصه کړه، د کاغذ مینځ کې غوړې ډوډی وې، پوه شوم مور مې راته ایښي وې، مورکې پوهیده چې دا

مظلوم زوی یې په لاره کې د لورې بنکار کیري، سترگې مې ډکې شوي، غوره ډوډۍ مې راوخیسته عمر د موټر له کرکې د باندي کتل په اوږه مې ورته لاس کینود را وپې کتل ډوډۍ مې په مینځ نیمه کړه او نیمه مې عمر ته ورکړه، د ډوډۍ خوړلو وخت کې مې مخ بل خوا کړ حکه د مور مهربانۍ د غریبۍ دې ډوډۍ مې سترگې له اوبنکو ډکې کړې وې...

قومندان د مستان د خبرو په اوریدو خپه شو، سترگې یې ډکې شوي د باندي عسکر ته یې غږ کړ:

- نور چای راوړه

مستان مُسک شو وپې ویل:

- قومندان صیب لکه چې ستړی شوي زما له کیسې، هسې هم د غم کیسې د چانه خوښیري!

قومندان د واره وویل:

- نه نه! دوام ورکړه

لنډه شيبه وروسته مستان وويل:

- کابل ته را ورسيدو د خوست هډه کې ولاړ وو، خو زمور لومړی ځل ؤ چې کابل ته راغلي وو، په پوښتنو پوښتنو تر جادې را ورسيدلو يو کس ويلي وو چې دلته کرايي خونې پيدا کيږي په يوه ودانۍ کې مو يوه خونه په کرايه ونيوله، دننه ولاړو، خونه د خونې په څير نه وه خو زمور له مجبورۍ ډيره ښه وه، اړ وو چې همدلته واوسو، غلي ناست وو زما خو خوله ځکه تړلې وه چې زما لپاره عمر هم پاتې ؤ، ځان راته بد ښکاريږو، دا سخته ورځ تيره شوه، خو نورې سختې هم مخ ته لرو نه پوهيدو سهار ؤ، وختي د باندي ولاړو...

چای را ورسيدو، قومندان پياله د مستان مخ ته کيښوده، مستان وويل:

- پردی ښار، پردي خلک وو، نه پوهيدو د کار لټولو لپاره چيرته لاړ شو، يو خوا بل خوا گرځيدو چيرته هم کار پيدا نشو، د ماسپښين لمونځ مو يو جومات کې وکړ، خو څنگه چې وخت نه تم کيږي، گيډه هم هغسې ده که پيسې لري که نه لري، که خفه وي که

خوشحاله، خو گیده ډوډی غواړي، د عمر طرف ته مي وکتل ويې
ويل:

- ولي برگ برگ راگوري؟

څه مي ونه ويل، خپل د واسکت جيب ته مي لاس کړ، يو کاغذ مي
گوتو ته راغي راياډ شو چې همغه شليدلي لس افغانی دي چې د
کرکت د بال د تپېپ لپاره مي ساتلي وي، خو! د مقدر لوبه وه په
دي ورځ يې په درد وخورل راته، عمر ته مي وويل:

- ته همدلته کينه، زه ژر راحم

ولاړم د سرک پر سر د رنگ رنگ خواړه پلورل کيدل، ځيني خو
دومره رنگينه خواړه وو چې کله مي ليدلي هم نه وو، او زما سره
يو شليدلی لسگون چې حک حيران وم څه واخلم، يو خوا بل خوا
مي وکتل د سرک بل خوا پيرکي پخيدل ور روان شوم، دري مي نه
وه زده په پښتو ژبه مي وپوښتل:

- وروره! دانه په څو دی؟

پلورونکي وويل:

- دانه ی ده روپه

لومړی ځل و بنار ته راغلی وم، او لومړی ځل و دري ژبه مې د چا
له خولې واوریده، خو په “ ده روپه ” باندې پوه شوم، ومې ویل:

- یو دانه راکړه

- میخوري یا میبيري؟

په دې خبره مې سر خلاص نه شو، څنگ ته یو بل کس خوړل هغه
راته وویل:

- وایي دلته یې خوري که وړې یې؟

- ورم یې

له شیبې وروسته یې په یوه کاغذ کې پیرکې تاو کړ را یې کړ،
لسگون مې ورکړ، روان شوم چې بیرته یې غږ وکړ بیرته ور
وگرځیدم، پیرکې یې رانه واخیست او لسگون یې را وغورځولو،
پوه شوم چې حتماً د زوروالي لپاره نور نه چلیږي، بیرته د عمر
خوا ور ستون شوم، عمر وویل:

- چيرته تللی وي؟

ونشو ومي ويل:

- وري وم تا خو غږ ونه کړ زما سره يو زور لسگون و ولاړم
چي يو څه راوړم هغه هم زمور له بخت ډېر زور شوی و، چانه
اخيستو

عمر غلی شو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:

- وروره يو راز ووايم؟

- هو ووايه پيسې نشته اړ يو د يوبل خبرې وخورو

عمر بيا غلی شو، څو شيبې وروسته يې وويل:

- له ما سره ټولې دومره پيسې وي چي کابل ته پرې راغلو او
خونه مو په کرايه ونيوله، زه هم له کور پټ راغلی يم څوک خبر
ندي

خپل تندي مي وو هلو ومي ويل:

- يا ربه! يو دا کم وو، اوس به څه کوو؟

عمر وويل:

- پيسي نلرو، خدای خو لرو، زور لسگون درسره وساته، هغه به ددي وخت يادگار شي اوس چي دواړه له کور تبتيدلي يو څه به کوو بيا به بيرته خو

هيڅ مي ونه ويل، شيبه وروسته بيرته روان شوو، دا ورځ هم تيره شوه، خو د خدای له پريکړو هيڅوک نه وي خبر، مور ته هم د هغې ورځې د لمر وړانگې ساده بنکاريدي خو هغه خلا مو پکې ونه لیده کوم چي زمون مقدر يې بدلولو...

د کوم هوټل په خونه کې چې اوسيدو مالک يې راته وويل چې لږ مخکې چوک دی هلته لار شئ کار به پيدا شي، مور نه غوښتل د کار کولو يوه کوچنی لاره هم ورک کړو همداسې مو وکړل چوک ته ولاړو خو زمون په څېر په سلگونو نور هم د کار لتولو په هيله د سرک پر سر ناست وو، گړی وروسته يو کس راغی د کار يگرو

په گنه گونه کې يې هر يو کس ته بيل بيل کتل پر ما او عمر يې غږ
وکر مخکې ور غلو، ويې ويل:

- رنگمالي کولای شئ، گورئ د يوې ورځې کار ندى که سم کار
مو وکر کيدای شي د تل لپاره مو وگمارم

د واره مې وويل:

- هو صيب! هرڅه چې و غواړي کولای يې شو

- سمه ده نو موټر ته را پورته شئ

موټر کې کبينااستو، څو شيبې وروسته ورسيدو په کار مو پيل کولو
ومې پوښتل:

- وبنه صايبه! دا کوم ځای دئ؟

- کارته چهار دئ

- بنه

کار مو پیل کړ د کابل کارته چهار سیمه مور ته ډېره عجیبه بنکاره
شوه ځکه لومړی ځل مو و، او پاکه سیمه وه، مازدیگر و، دوه پوره
رنگ شوي وو، د کور مالک راغی ویی ویل:

- ماشاءالله زما پۀ زړه مو کار کړی دی، خو اوس یی بس کړی
ناوخته ده

دواړو ته یی ۳،۰۰۰ افغانی راکړی ویی ویل:

- واخلی ماشومانو ته مو څۀ پرې واخلی دا د مُرد پیسو کی نه
حسابوم

عمر رد راته وکتل ویی ویل:

- صایبه! ماشومان خو پریرده مور لا کور نلرو دلته

سړي وویل:

- نو چي داسي ده ترڅو دا کارونه خلاصیږي، همدلته واوسی د
خوب ځای به درته برابر کړو مخامخ زموږ زور کور دی بیا راشی
برستني او نور شيان به درکړو

سړی روان شو، بیرته را وگرځیدو ویې ویل:
- هغه پیسې را کړې تاسو ماشومان نه لرئ نو

پیسې یې واخیستي او لاړ...

عمر ته مې په غوصه وویل:
- درې زره وې، څه ضرورت ؤ چې ریښتیا ووايي؟

عمر غلی ؤ، شیبه وروسته یې وویل:
- زه هم اودس کوم

عمر ولاړ اودس یې وکړ او بیرته راغی، زه هم ولاړم اودس او
لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وو، تیاره کیدونکې وه عمر وویل:

- لاړ شه پرستن، توشک، نرم بالښت راوړه
- یو شین چای به هم راوړم څنگه د خوښه ده؟
- دا خوبه لا ښه شي

- ز غله! زه ستا مزدور یم؟

عمر له شیبی چوپتیا وروسته وویل:

- ورور می نه یی؟

مُسک شوم او روان شوم ترڅو دا څیزونه راوړم د کور دروازه می
ټک ټک کړه، شیبه وروسته می د یوې انجلی غږ واورید ویی ویل:

- څوک یی؟

- زه یم

- ته څوک یی نوم لری؟

- مخامخ کور کی کار کوو د خوب لپاره...

لا می خبره نه وه خلاصه ویی ویل:

- بڼه خو ووايه چې رنگمال یم، ته څو شیبی تم شه زه یی راوړم

انجلی ولاړه، څو شیبی وروسته د دروازی له شا غږ شو ویی ویل:

- لاس مي بند دئ، دروازہ خلاصہ ده کش يي کره

دروازہ مي خلاصہ کره، يوه معصومه انجلی مي وليده مخ يي پت
 و، سترگو يي خرک وهلو پرستني يي راكري تيکري يي له مخ
 ولويدو، په ليدو يي زما زره دهغي په پلو کي وليدو او زه تري
 روان شوم...

بيрте ولاړم، داسي فکر مي کولو زما څخه چي څه ورک وو پيدا
 کري مي دي، هرڅه بنه بنکاريدل، يخ بادونه سره گرمي، خوازه،
 ترڅه هرڅه راته بنه بنکاريدل که په هغي وخت کي چا زما د وژلو
 کوبنس کري واي هم بنه به راته بنکاريدل، په خيالونو کي يي ډوب
 وم چي عمر وويل:

- مستانه! چيري يي؟

- چيري به وم ستا مخ کي يم

- پوهيرم خو څه سوچونه کوي؟

- هيڅ هسي بس

له ڪلونو وروسته شپه له يو بڻه احساس سره تيره شوه، تر غرمي
 ڪور رنگ شو او د ڪور د مالڪ په تمه ناست وو، له ډوډي خورلو
 وروسته مي لمونځ وکړ خو نه مي غوښتل له دي خاي لار شم داسي
 بنڪاريدل چي د هغي سره مي د ڪلونو ريښي ترلي گني په يوه نظر
 خو څوک دومره نه وصل کيږي بس همدا دعا مي کوله چي کاش
 په دي ڪور کي د پاتي کيدو يو پلمه پيدا شي...

گري وروسته د ڪور د مالڪ کوچني زوي راغي، ويي ويل:

- پلار مي زنگ وهلي و، چي تاسو به نور دلته اوسئ راشي زموږ
 له ڪور د خوني لپاره فرش او نور سامان راوړئ

حک حيران شوم، چي دعا مي له خولي ووتله او قبوله شوه، ماشوم
 بيرته ولاړ عمر هم خوبن شو خو خبره لانه وه مالومه چي ولي يي
 موږ دلته پاتي کړو حکه دي ڪور مالک تر راتگ په تمه وو چي
 خبره څه ده، مازديگر و، چي د ڪور مالک راغي ويي ويل:

- تاسو تراوسه بايد خونه درته فرش کړي واي ولي ناست يي،
 ورشي هرڅه راوړئ ترڅو دا ڪور پوره جوړيږي يو کال خو وخت
 نيسي لا پکي ډير کارونه پاتي دي، ددي لپاره چي وساتل شي بايد يو

کس پکې ژوند وکړي مور بوخت خلک یو له مور نکیري نو تاسو
همدلته اوسئ د میاشتي به دواړو ته ۱۵،۰۰۰ افغانی تنخوا هم
درکوم

ما او عمر یو بل ته وکتل، زما سترگې ډکې شوي د خدای مهربانی
ته فکر وړی وم، هغه سختې چې مو خو ورځې تیرې کړې دومره
ژر په اسانۍ بدلې شوي، له شیبې چوپتیا وروسته مې وویل:

- سمه ده، صایبه! خدای د خیر درکړي

صایب ولاړ...

ورځې تیرې شوي اونۍ تیرې شوي ۳ وخته ډوډی هم د صایب له
کور راتله، ډوډی به دومره خوند نه کولو څومره خوند چې به د
لوبنو په بیرته وړلو کې و، خو زه نه پوهیدم چې د زهرا خیالات
لوی دي او مور یې د پلار نوکر یو، یوه میاشت تیره شوه د بلې
میاشتي په لومړي تاریخ یې تنخوا راکړه ۱۰:۰۰ بجې عمر ولاړ
بنار ته ځینې اړین څیزونه یې راوړل زه په کور کې پاتې شوم،
غرمه شوه خو عمر رانغی، د عمر موبایل ته مې زنگ ووهلو

خواب يي ورنکر چي شيبه وروسته دروازه تک تک شوه په منډه
ورغلم ما ويل عمر به وي چي دروازه مي خلاصه کړه هغه وه،
ډوډی يي راوړې وه، زه د هغې بنکلا ته فکر وړی وم، همداسي
مي ورته کتل، غوږنه مي کانه شوي وو هغې څه ويل خو ما
همداسي ورته کتل يو دم يي په لور آواز وويل:

- کون يي؟ اورې! لاس مي وسوځيدل واخله

ژر مي وويل:

- آه! وبنه پام مي نه و

- هو زه پوهيرم چي ستا پام چيرته و

- چيرته و؟

- ماته د کتل، د وري نظر به نور چيري وي؟

څه مي ونه ويل غلی وم، چي يو شرنگ شو، پيالو ولويده خو ما
هغې ته کتل هغې وويل:

- کون خو وي اوس روند هم شوي؟ وگوره پښه کي د بنيني

ننوتلي

په منډه خپل کور ته ولاړه، شيبه وروسته بيرته راغله يو ټوټه يې په لاس کې وه ويې ويل:

- کور ته دننه راشه دباندې خلک دي

کور ته دننه ولاړم، له پښې يې راته بښينې وباسلې او ويې ترله، کټ مټ زما دمور غونډې وه، سترگو ته مې يې وکتل پوه شوم او بڼکې پکې بڼکاريدې زما هم سترگې ډکې شوې خو ځان مې کابو کړ ومې ويل:

- دومره زحمت د وباسلو، اړتيا نشته، زما تقدير هم زخمي دى، بښينې او بدبختی له کلونو پکې خښې دي..

څه يې ونه ويل، ودریده او روانه شوه د دروازي خواته ودریده، څو گامه مخکې راغله ويې ويل:

- د تقدير ټپونه په دوا نه جوړيږي، هرڅه موقت دي، خو که به بياکه وي نو هرڅه به تر پای درسره مل وي ستا بدبختي هم...

په منډه روانه شوه ويې ويل:

- حان ته پام كوه!

په نورو خبرو خو مي سر خلاص نشو خو د پام كولو خبرې يې ډېر
خوند راكړ، ولاړم ډوډۍ مي وخورله ناست وم، شيبه وروسته
دروازه ټك ټك شوه عمر راغی خوني ته دننه كيدو وخت كي هغه
مخكي روان و زه يې شاته روان را وپي كتل وپي ويل:

- آه! ته ولي گوډ گوډ ځي؟ خيريت دی؟

- واه! په داسي تگ كي خوند دی

- ماغزه دله لاسه وركړي دا څه وايي؟

- رك روغ يم! د ميني لومړۍ نښه ده، هر درد يې دوا ده

عمر مسك شو څه يې ونه ويل، خوني ته دننه شو دواړه كښيتاستو
يوه كڅوره يې را ډكه كړې وه ومي ويل:

- ريښتيا! دا دومره ډېر د څه راوړي؟

- هو ريښتيا نور يې څه كوي، دوه موبايلونه مي واخيستل دا تچ
سكړين دي

- په څو د واخيستل؟

- دواړه په ۱۰،۰۰۰ افغانۍ

- څه خري يې! د ټولې مياشتې خوارۍ پيسې دې برباد کړي؟

- ته پرېرېده ياره! په کښيناستلو سترې شوم، دواړه به فېسبوک

جوړ کړو سات به مو تير وي

- زما دا شيان نه خوبنيري

عمر ټينگار وکړ، فېسبوک يې راته جوړ کړو خو زما سر نه پري
خلاصيدو يوه شيبه مي فېسبوک ښکته او پورته کړ خوند يې رانکړ
موبايل مي کينود او پر ما خوب غلبه وکړه، ويده شوم...

ساعت وروسته مي سترگي پرانيستي، عمر نه و، په سيمه کې يې
ملگري پيدا کړي وو د مازديگر وخت کې به د باندي تللو، پاڅيدم د
ترسره کولو لپاره څه نه وو موبايل مي را واخيست له ځان سره مي
وويل:

- ته راحه! يو وار وگوره دا فېسبوک مخکې خو يې خوند نه و

فيسبوك مي خلاص ڪر خو بدبختانه زه په انگليسي نه پوهيدم
 همداسي حيني انخورنه پڪي راتل، يو بر بند انخور راغي وارخطا
 شوم، هرڇهه مي کوبنس وڪر نه وركيدو، موبائل جام و د بل ڇهه
 ڪولو ته مي فڪر نه و موبائل مي د ڄمڪي وويشتلو او توتي توتي
 شو، توتي يي هغسي پر ڄمڪه پرتي وي زه ولارم چي اودس وڪرم،
 ترڇو مي اودس ڪولو عمر راغلي و، وي وييل:

- ما ۱۰،۰۰۰ برباد ڪري ڪهه تا ۵،۰۰۰ ؟

- بس اعصاب يي راته وخورل ترڇو په ڪوم ڇهه نه پوهيدي بايد
 يي استعمال نڪري، او ماته ۱،۰۰۰ افغاني راڪره زه سبا د انگليسي
 ڙبي ڪورس ڪي داخله ڪوم چي اوس ٽولي برباد نڪري

عمر د موبائل توتي ٽولولي ما لمونڇ وڪر، مانسام شو، او شپهه تيره
 شوه...

سهار ولارم، د انگليسي ڙبي ڪورس ڪي مي داخله وڪره لومري
 ورڇ بنه تيره شوه ڇڪه زه ڊپر له ڪور دباندې نه تللم دا لومري حل
 و حيني ملگري مي هم پيدا ڪرل...

اته مياشتي تيري شوي، انگليسي مي څه ناڅه زده کړي وه خو د انگليسي ترڅنگ مي دري وړيا زده کړه، مينه هغسي ځای پر ځای پاتي وه زه خو هسي خدای گونگی کړی وم خو هغي هم هيڅ نه ويل د کور له دوهم پور د هغوی د کور انگر بنکاريدو کله به مي چي مطالعه کوله دوهم پور ته تللم، له کتاب مي ډېر د هغوی انگر ته ور کتل خو کله به چي هغه راغله زما زړه به درزيدو چي ومي نه گوري ځکه به بيرته د لاندي راغلم، وخت تيريدو، د انگليسي ژبي له زده کړي دولس مياشتي تيري شوي، د فراغت محفل و د تل په څېر زه په لومړی درجه فارغ شوم، خو د فراغت د سند تر څنگ مي په همغه کورس کي دنده تر لاسه کړه...

له دندي مي يوه مياشته تيره شوه، د لومړی مياشتي تنخوا مي واخيسته اوس نو تر ډيره د ټولنيزو رسنيو په استعمال پوهيدم ځانته مي موبایل واخيست، پر فیسبوک مي د “مستان صوفي” په نوم حساب پرانيست لومړی بلنه مي عمر ته وليرله له کمي مودي وروسته زه او عمر دومره مډرن شولو چي مخامخ به ناست وو خو

پر ميسنجر بهُ مو پيغامونه يوبل ته ليرل، همداسي يوه شپه ناست و
عمر پيغام را وليرلو:

- دا ستا معشوقه ماته سمه نه بنكاري

موبايل مي كينود مخامخ مي ورته وويل:

- ولي څه ستونزه ده؟

- ته خو ټوله ورځ دنده كي وي خو زه يي وينم رنگ رنگ موټر
راځي كله يوه كي ځي كله بل كي

حك حيران شوم، خو ما په خپله مينه شك نه شو كولاى ومي ويل:

- ناليدلى قضاوت مكوه!

- بس زړه دي خو مخكي ددي چي د بل شي اظهار وكړه، ته خو
ډېر ډارن يي

څه مي ونه ويل، كه څه هم شك مي نه كولو خو شپه په همدې
سوچونه سبا شوه چي “ دا به څوك وي، بل چاسره خو به مينه
نلري؟... ”

سهار دندي ته تللم، دريشي مي اغوستي وه، روان وم چي عمر
وويل:

- ياره هسي دباندې خي هغه لوبني هم يوسه

لوبني مي له خان سره واخيستل خو زړه مي درزيدو خكه دريشي
كي راته خان لږ بل ډول بنكاريډو خو د دندي اصول وو، اړ وم،
دروازه مي ور ټك ټك كړه خلاصه يي كړه لوبني مي ور كړل خه
مي ونه ويل روان شوم غږ پي كړ:

- دريښي سره بنكلي بنكاري!

خوبن شوم! او دندي ته روان شوم، مازديگر بيرته كورته را روان
وم، په لاره به مي سر بنكته اچولاي و كور ته نږدې وم يو غږ شو:

- مستانه!

ور ومي كتل عمر و، خو گامه مخكي ور غلم ومي ويل:

- خه دي؟ ته لکه چي ټوله ورخ دباندې وي نه پوهيږي چي د كور
د ساتني لپاره پيسي راكوي

- نه ياره دا اوس راغلم، او د کور د مالک پکار وي

- بڼه سمه ده، ورخم

کور ته ولاړم شيبه وروسته صايب هم راغی خو شيبې مو ځينې خبرې وکړې، د تگ وخت کې يې وويل:

- هغه زما لورکې نوې پوهنتون کې داخله کړې انگليسي ژبه کې ستونزه لري که ته ورسره لږ مرسته وکړې...

په زړه کې خوبن شوم، خو د زړه عکس العمل مي پر څيره خپور نه کړ ومي ويل:

- سمه ده صايبه! نور د همدا وخت راځي زه به خپل کوبښن وکړم
ورسره

کورته دننه ولاړم، او له خوشحالي مي زړه توپونه وهل، ورځ په ورځ مي ژوند بڼه کيدو، خو همداسې به دوام ولري يا نه مور نه پوهيدو...

سبا مازديگر له دندې بيرته كورته راغلم، عمر د كور انگر كي
 ناست و زه دننه تللم ويې ويل:

- پيكي د سم كره، شاگرده دي درته په تمه ده

مُسك شوم، خوني ته دننه شوم خپل بيك مي كينود د درس لومړي
 ورځ په خوښۍ پاى ته ورسیده كله چې بيرته تلله ويې ويل:

- كه په درسونو كي مي ستونزه درلوده نو څنگه يې درته ووايم؟

- كور مو مخامخ دي، يو ځل رايه

- هر ځل چيرته راتللي شم، انجلي يم خلك خبرې كوي، كه خپله د
 واټسپ شميره راکړي

له خوشحالي مي ژبه گونگي شوه، په كاغذ مي ورته شميره وليكله
 كاغذ مي ورکړ...

د شپي ږوږى مو وخورله، عمر لوبسي وينځل زه خونه كي ناست وم
 او فیسبوک مي کتلو چې د واټسپ د پیغام شرنګ شو خلاص مي
 کړ، نوي شميره وه د انجلي انځور يې پر پروفایل و، پوه شوم چې

ز هرا ده، خُکه ما خو کومي بلي انجلی ته شمیره نه وه ورکړې،
پیغام پانه مې خلاصه کړه لیکلي وو:

- سلامونه

خواب مې ورکړ:

- وعلیکم سلام!

شپه وروسته پیغام وکتل شو، بیا خواب راغی:

- څنگه یې رنگماله؟

دې خبرې یې دومره خوند رانکړ، داسې ښکاریدل چې ملنډې
راباندې وهي، خو د همغې رنگمالې له برکته مې دومره پرمختګ
کړی و، خواب مې ورکړ:

- ښه یم! ته څنگه یې د صاحب لورکی؟

- زه هم ښه یم، یو څه وپوښتم؟

سوچ مې کولو چې څه پوښتنه کوي ومې ویل:

- هو مهرباني!

شيبه وروسته بيا پيغام راغي:

- ته ولي هر حل د دوهم پور له کرکي پت پت راگوري؟

حيران شوم، چي څنگه يي ليدلي يم، ومي ليکل:

- زه مطالعه کوم! چاته مي ندي کتلي

- گوره زړه دي همدا د چانس دي چي ووايي

څو شيبې مي ځواب ورنکړ خو زړه مي نه صبريدو بيا مي وليکل:

- څه ووايم؟

پيغام يي وکتلو، څو شيبې وروسته ځواب راغي:

- اوس څه نه وایم سبا مازديگر به مخامخ خپل د زړه خبره راته

کوي

خبره يي وگره او آفلاين شوه، زما په اورو يي غرونه غرونه بوج
واچولو او هغه ويده شوه، زه ټوله شپه په همدې انديبنو سر وم چې
څنگه ووايم ورته خپل د زړه خبره څنگه ووايم...

ورځ مي هم همداسې تيره شوه، بيرته کور ته را روان وم په ځان
مي ډېر فشار راوړی و غوښتل مي ووايم چې په لاره کې يو موټر
په تيزۍ سره تير شو، مردارې اوبه زما خوا ته وشيندلې، غوصه
شوم غږ مي کړ:

- عقل لري؟ په لاره انسانان روان دي، حيوانان نه!

موټر بيرته را وگرځيدو کس بنکته شو، او په مخ يي په سوک
ووهم، بيک مي رانه پر ځمکه ولويد بيرته مي پورته کولو چې له
موټر يوه انجلۍ بنکته شوه هلک ته يي وويل:

- رايه نو! پريږده يي کم عقل خلک دي

سر مي پورته کړ ورمي کتل، زهرا وه، رنگ يي زير واوښت
هيڅ مي ونه ويل او همداسې روان شوم...

ناھیلی شوم، زما د خوبونو نړی زما په شتون کې نریدله خو ما هیڅ نشو کولای، هرڅه به خونده او خر پر بنکاریدل، نه می دڅه خوړلو ته زړه کیدو نه د کوم کار ترسره کولو ته، دنده می پرینوده، میاشتی تیری شوی د هغې مخ ته می لا ونه کتل، د هغې د هیرولو پریکړه می کړې وه، آنلاین می یوه دنده پیدا کړه، آنلاین سټاک مارکیټ کې می خپل د بانکي حساب ټوله گټه وټه ولگوله، کوم Shares چې ما سهار اخیستي وو، مازدیگر یې بیه څلور برابره شوی وه، نه پوهیږم څه وشول خو شیبه په شیبه گراف لوړ تلو، سهار می اخیستي Shares وپلورل، په ۲۴ ساعتونو کې می ۱۴ لکه افغانی وگټلي، عمر می هم په دې کار بوخت کړ په یوه میاشت کې زه میلیونر شوی وم، هغه د غریبې او بې کسی ورځې دا حل بیخي په خلاصون وې، خو هغه می له زړه نه وتله...

د ۲۰۱۸ز کال لومړی ورځې وې، مور د دومره پیسو په لرلو سره لا په همغه کور کې اوسیدو، د غرمې وخت و ډوډی مو خوړله چې دروازه ټک ټک شوه زه ور غلم خلاصه می کړه د زهرا پلار و څو نور کسان ورسره وو کور یې وکتلو هغه کسان ولاړل د زهرا پلار ته می وویل:

- دوی څوک وو؟

- دا کور خرڅوم دوی یې اخلي ځکه یې وکتلو

غلی شوم، له دې ځای تگ راته سخت ؤ، زهرا که هر څنگه وه ما مینه ورسره کړې وه او مینه مې ورسره لرله، شیبې وروسته مې وویل:

- وینئ! په څو یې خرڅوئ؟

- ۵۵،۰۰۰ ډالر ، هههه اخلي یې

د واره مې وویل:

- ۶۰،۰۰۰ درکوم کور زموږ شو!

د زهرا پلار حیران شو ځکه زموږ له گټې لا څوک نه وو خبر بس سر یې وښورولو هو یې وویل، څو شیبې وروسته د بانک په لور روان شوم، په لاره کې مې زهرا ولیده خو له یو بل هلک سره، د زړه زخمونه مې داسې بار بار تازه شوي وو لومړی ځل خونه ؤ،

گري وروسته له بانک بيرته را ستون شوم تر سبا د کور اخیستلو
چاري سرته ورسیدی...

له عمر سره ناست وم له خانه سره مي ويل:

- آه! زه خو رنگمال يم، ته خو د مالدار پلار لور يې، تاسو
هوبنيار او مور کم عقل خلک يو

عمر وويل:

- دا څه گډوډ لکيا يې؟

غلي وم شيبه وروسته مي وويل:

- رايه يو کار دی

- څه؟

- ته غلي شه!

ولارو له بانک مو يو څه پيسې را وويستي او يو تر ټولو نوی ماډل
موټر مي واخيست او بيرته کورته راغلو، د شپې ناست وو عمر
وويل:

- وروره! څه ستونزه لري؟ ټولې پيسې دې برباد کړي؟

غلی وم، لنډه شيبه وروسته عمر وويل:

- زه ستا په ستونزه پوه يم، دا هرڅه د هغې زهر له قصده کوي،
ما لومړيو کې درته ويلي وو چې دا انجلې راته سمه نه بنکاري خو
ته په مينه کې روند شوی وي

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- غچ داسې نه اخيستل کيږي، خپل د ماسټر کارت شميره ووايه،
څه مي ونه ويل، ماسټر کارت مي ور وغورځولو شيبه وروسته يې
زما موبایل ته يو اپليکيشن وليرلو ويې ويل:

- واخله په ۷.۹۹ ډالره مي واخيست ددې په واسطه يې پوره
موبایل حیک کولای شي صرف يو پيغام ورته واستوه چې خلاص
يې کړي، ټول موبایل به يې ستا واک کې وي

هيڅ مي ونه ويل برستن مي پر خان کش کره او ويده شوم، سهار
وختي پاڅيدم عمر مي هم راوينولو خو نه راويني دو يو حل يي
برستي سر را وباسو وي ويل:

- پريزده ياره چي ويده شم تر ۳:۰۰ بجو وينم وم

برستن مي تري را کش کره او ايسته مي و غور حوله ومي ويل:

- خان تيار کره خوست ته خو

يو دم عمر وويل:

- وروسته له دريو کالو ځي خيريت خو دي، په دريو کالو کي د يو
تش زنگ کور ته وهلي؟ نه پوهيري چي زه او ته را تبتيدي يو

عمر د نه تلو ضد وکر، خو په زوره مي موټر کي کينولو وروسته
له دريو کلونو خپل کلي ته روان وو

اورد سفر و، ماسپنين ورسيدو، کلي کي ډېرو خلکو نه پيژندو ځکه
مور او زمور څېرو ډېر تغير کړي و، عمر مي د خپل کور مخ ته
له موټر بنکته کړ، زه د خپل کور خوا ته روان شوم، له کور خو

متره ها خوا ودریدم، د کور مخ کي مي مورکي وليده يو ماشوم يي
 غير کي و، په الله مي توکل وکړ موټر ته مي حرکت ورکړ د کور
 دروازي سره ودریدم د له موټر بنکته نه شوم، د موټر بنیښي توري
 وي مور ونه لیدم خو مور مي په ماره زړه وليده سترگي مي پکي
 شوي، حکه دوي چي کوم د غريبي ژوند کولو او کوم ژوند چي ما
 لرلو حمله او اسمان يي توپير درلود، خو شيبې وروسته له موټر
 بنکته شوم، مورکي مي راته خير شوه شيبه وروسته يي په ژر غوني
 غږ وويل:

- مستانه! زويه...

په ژر شوه...

خو شيبې وروسته يي وويل:

- راحه زويه دننه راشه، مور دي درته لوگي شي

دننه روانیدم، ومي ويل:

- موري دا ماشوم څوک دی؟

مورکی می ماشوم پٺه غین کی واخیست ویی ویل:

- ۳ کاله تیر شول، ورور د واده کری دا ستا وراره دی

کور ته دننه شوم، پلار می پٺه انگر کی ناست و، ویی ویل:

- څوک راغلي؟

مورکی می څه ونه ویل، څو گامه مخکی ولاړم، د پلار لاس می

بنکل کر، ومی ویل:

- ستا همغه بی کاره او روزگار زوی مستان یم

پلار می څو شیبی غلی و، شیبه وروسته یی ژړا کابو نه کره بی

اختیاره اوبسکی یی پر مخ روانی وی، پٺه ژړ غونی غز یی وویل:

- ما ویننه زه ستا گنهکار یم

د پلار لاس می کلک و نیولو ومی ویل:

- استغفر الله! خدای ته وگوره داسې مه وایه زه ستا اولاد یم ته پر ما پوره حق لري

ورخ په خوښۍ سره شپه شوه، ډوډۍ مو خورله پلار ته مې وویل:

- پلار جانې! یو څه وایم خو نه به پکې نه وایې

- څار د شم زویه ووايه څه وایې؟

- پلاره کابل کې مې کور اخیستی، سبا به هرڅه ټول کړو او نور به هلته اوسېږو، د خرڅ او خوراک غم مه کوی ترڅو ژوندی یم هرڅه زه کوم

پلار مې راسره خبره ومنله، سبا له کورنۍ سره کابل ته راغلو، کور کې هرڅه ځای پر ځای شول زموږ کلي کې نېټ کار نه کولو څو ورځې کیدلې خپل د ټولنیزو رسنیو حسابونه مې نه وو چیک کړي، ډېټا مې روښانه کړه ډېر نالیدلي پیغامونه مې وکتل، د پیغامونو مینځ کې د زهرا پیغام و له ډېرو مودو وروسته یې پیغام لیرلی و، ومې کتلو لیکلي وو:

- تہ خو پۂ هوا گرڇي، لہ هغه ورڇي وروسته د بيا يو سلام هم
ونه ليرلو، يو حل د ونة پوښتل چي زما زړه کي څه دي، درسونه لہ
لومړي ورځي وروسته ځای پر ځای پاتي شول

يو بل پيغام يو ساعت وروسته راغلی و:

- زه درسره مينه لرم!

وروسته لہ هغه پيغام واټسپ بند شوی و، پۀ منډه ولاړم د زهر د
کور دروازه مي ټک ټک کره څو شيبې پۀ تمه شوم دروازه خلاصه
نشوه، بيا مي ټک ټک کره خو داسي ښکاريدل چي پۀ کور کي
څوک نشته وو، د يوه بل کور دروازه خلاصه شوه يو کس غږ کړ:

- څه شور د جوړ کړی، هغوی نشته

ور ومي کتل ومي ويل:

- چيرته تللي خبر لري؟

- آه! نه يي خبره يوازيني پيغله لور يي مړه شوه، خلک وايي ځان

وژنه يي کړي

په سترگو مي تياره شوه، ژبه مي په ريښتيا گونگي شوه، تر كوره
په پيرو ستونزو ولاړم، خوني ته دننه شوم او خاي پر خاي ولويدم،
نه پوهيرم چې خو ساعته يا خو ورځي بي هوبنه وم، كله مي چې
سترگي پرانيستي د كور په انگر كې شور ما شور و، د زهرا د پلار
غر مي واوريدو ويل يې:

- له پېره وخته مي پام و د مستان پرې نظر و، زما لور بڼه انجلي
وه د مستان د بدو ارادو د ښكار كيدو پر خاي يې خان وژنه غوره
وگڼله، خو زه يې نه پريږدم لور ته مي انصاف وركوم

غوصه وم د باندي ولاړم، يو لرگي په لاس راغي او د زهرا پلار
مي په سر ووهلو پر حمكه و غورخيدو زه وارخطا له كور دباندې
ولاړم، له هغي ورځي راهيسي زه د غرو او رغو شوم په يوه خاي
كې مي د زړه سكون نشته و...

قومندان يي د سترگو اوبنکي پاڪي ڪري، دباندې عسڪر ته يي غڻ
ڪر:

- سرتيريہ! راشه پيالي يوسه

عسڪر دننه راغي ويي ويل:

- قومندان صيب! مخڪي مو وويل چي مزاحمت ونه ڪري حڪه
مي خه ونه ويل خو مخڪي له قومندانِي زنگ راغلي و ويل د زهرا
قضيه وتړل شوه، پلار يي شڪايت بيرته اخيستي...

- خو ولي؟

- وائي لور يي خان وژنه ڪري، په مستان باندي له تور لږولو
وروسته يي خوبونه حرام شوي

شيبه وروسته مستان وويل:

- خو ولي يي خان وژنه ڪري؟

ددي خبري حواب بي له خداي د بل چاسره نه و، شايد ددي مينې
پاي هم دا و، د زهرا خبره په نري ڪي هرڅه موقت دي، خو مينه

موقت كيدای نشي که ورته ورسیدی ٲول عمر به خوشحاله وي او
که ونه رسیدی نو ٲول عمر به يي يادونه هره ورخ وژل کوي...

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**